

Jordi Sierra i Fabra, l'home que tenia un somni

L'escriptor i periodista musical obté el Premi Enderrock Estrella 2020

Jordi Sierra i Fabra | Juan Miguel Morales

Des de ben petit, Jordi Sierra i Fabra tenia un somni: volia ser escriptor. Abans de consolidar-se com un dels referents més importants de les lletres catalanes i hispàniques, va dedicar el seu temps a escriure sobre música. Va dirigir revistes musicals (*Disco Expres*, *Popular 1*), va fer programes de ràdio, va definir com a 'rock català' l'escena laietana dels setanta i va viatjar per tot el món tractant de tu a tu els grans del rock. I un bon dia va decidir dedicar-se de ple a la literatura. Ha escrit més de mig miler de llibres plens de referents musicals, una banda sonora que li ha valgut el Premi Enderrock Estrella 2020.

Vas entrar al món de l'escriptura fent de periodista musical. Com va anar?

Vaig començar fent la revista *Disco Expres*, i era una heroïcitat. Vaig ficar-me en el món de la música per poder ser famós i escriure llibres. M'havien dit que per publicar era indispensable tenir diners, padrins o un nom. I jo no tenia cap de les tres coses. En aquella època anava a la feina i a l'escola a peu, per estalviar-me el bus i el metro. Això feia que cada setmana em pogués comprar un LP. Un dia vaig pensar que el més fàcil per fer-me un nom era escriure sobre música, perquè ja tenia molta més informació que la majoria de gent. Durant un parell d'anys vaig enviar cartes a *El gran musical*, a Radio Madrid. Eren cartes de quinze o vint folis on comentava el que havia escoltat. Al final ja esperaven les cartes... Total, que un dia el director, Tomás Martín Blanco, va fer-me delegat del programa a Barcelona. L'any 1969 van decidir crear la revista, un setmanari, i vaig passar a cobrar 250 pessetes (1,5 euros).

Però encara no havies aconseguit fer-te el nom que buscaves?

Al cap d'un any, l'abril de 1970, el periodista Joaquín Luqui, que havia fundat *Disco Expres*, va fitxar per *El gran musical*, i la revista em va cridar per proposar-me el lloc que havia quedat vacant. Aquí va venir la segona guerra. Com podia dir al meu pare que deixava de treballar i d'estudiar per una revista de música? Fa poc he revisat els diaris que escrivia en aquella època i n'hi ha un que deia: 'El meu pare m'ha tornat a enganxar escrivint i s'ha posat a plorar. No entén qui soc?'.

Els teus pares no et van ajudar?

En aquella època el pare guanyava 13.500 pessetes (poc més de 80 euros) al mes. A l'empresa de construcció jo en guanyava 6.000 (36 euros), i per fer la revista en vaig demanar 15.000 (90 euros). *El gran musical* era a Pamplona i es van haver de pensar durant una setmana si acceptaven les meves pretensions. Vaig passar la setmana amb el cul apretat perquè volia deixar enrere tot el que odiava. Quan em van dir que sí vaig anar a veure el meu pare. Va tenir un disgust quan li vaig dir que deixava de treballar, més encara quan li vaig dir que deixava d'estudiar, i va callar quan li vaig dir el que cobraria.

Era complicat fer una revista a Barcelona que s'imprimia a Pamplona quan no hi havia cap tecnologia??

Gens. El problema és que si enviava un article per correu trigava tres dies mínim per arribar a Pamplona. I la revista era setmanal! Per això anava a l'estació de França i buscava el maquinista del tren Barcelona-Bilbao que passava per Pamplona a les 4 de la matinada. Donava un sobre al maquinista i li deia que li recolliria a Pamplona. I a les 4, quan passava per allà, un xavalet de Grafinsa, que era la impremta, anava a recollir el sobre. Hivern, estiu, plougués, nevés? No van perdre mai cap sobre! Pensa que hi havia els meus textos, les fotografies, la publicitat? tot. D'aquesta manera tan rudimentària es feia *Disco Expres*!

Els continguts els decidies tu?

Pràcticament la feia jo tot sol. Abans d'arribar, el que feien era copiar, amb algun canvi i algun afegitó, els fulls de promoció dels discos. Vaig crear l'article central de la revista, el que ocupava les dues pàgines centrals i que eren set o vuit folis mecanografiats. La gent em deia que jo sabia molt de música però en realitat era un escriptor i sabia explicar bé les coses. En realitat rebia una merda d'informació d'un grup i la gràcia és que la sabia distribuir bé en el text. Així semblava que en sabés molt més del que en realitat en sabia!

Com aconseguies els continguts per fer una revista setmanal en aquell temps?

Una vegada havia de fer un article de **Pink Floyd** i no en tenia cap informació. Se'm va ocórrer descriure cadascuna de les cançons, i va ser una revolució. Vaig posar frases com 'entra el bajo cimbreado?', 'la bateria arropa al bajo?'. Em vaig inventar un argot especialitzat. La gent escoltava el disc llegint el meu article i em deien que entenien millor la música i el paper de cada instrument. Penso que va ser molt trencador.

Jordi Sierra i Fabra Foto: Juan Miguel Morales

També ha transcendit el llibre *Historia y poder del ?rock català?* (Iberlibro, 1977).

Va ser una altra lluita. El llibre havia de sortir publicat a la col·lecció "Música de Nuestro Tiempo", però l'editor no volia i jo vaig haver d'insistir-hi molt. Em deia que no es vendria. Al final vam acordar que es pagaria amb el benefici dels primers llibres de la col·lecció. És a dir, que el vaig pagar jo.

Vas haver de tractar amb la censura?

Ens arribaven els discos sis mesos tard i censurats. El *Who's Next* (Track Record / Polydor, 1971) de **The Who** va arribar sense la cançó "Won't Get Fooled Again" i no podíem dir res. Amb el *Popular 1* recordo que cada mes havíem d'anar a passar censura perquè ens posessin el segell. Si deien que no, havies de tornar a la impremta i arrencar la pàgina que no havia estat autoritzada de cada revista. Una per una. Per sort, no ens va passar mai. Vaig tenir alguna amenaça però això era normal.

I amb la policia vas tenir cap problema?

Va passar que em va fitxar el Tribunal de Orden Público (TOP). Jo escrivia sobre música en una revista que es deia Besós. Quan ETA va matar el cap de la Brigada Político-Social de Guipúscoa, Melitón Manzanas, el director de Besós va escriure 'si l'han matat deu ser per alguna cosa'. La Guàrdia Civil va entrar per la finestra i se'l va endur a la presó. I de retruc, a tots els que escrivíem a la revista ens van obrir una fitxa i ens van fer una advertència. Jo no vaig tenir gaires problemes perquè no vaig anar a la Universitat i quan vaig ser director d'una revista ja era el 1970 i només faltaven cinc anys per la mort de Franco. Això sí, van ser cinc anys molt llargs. En aquella època jo em vestia a Londres i em vaig deixar, per fi, els cabells llargs.

Quan anaves a casa els teus pares amb els cabells llargs, què et deien?

El meu pare no ho va entendre mai. Per ell, jo era un marcià. Ja estava casat i tenia dos fills però

seguia sent un marcià. Un dia em va dir que havia fet un llibre, però de música. Em va dir que si un dia guanyava un premi literari sabia que tenia raó i que a la vida aconseguiria el que em proposés. Va morir dues setmanes abans que guanyés el primer premi, el Villa de Bilbao, i no ho va poder veure.

La incomprensió amb el teu pare també la devien viure molts músics de l'època.

Després del biopic d'**Elton John**, *Rocketman*, he sentit a molta gent que m'explica que la seva mare no els abraçava. La meva tampoc. Mai no em va abraçar i mai no em va dir 't'estimo'. Sé que m'estimava, però no m'ho deia. I amb el meu pare hi havia un altre problema, que vaig saber quan ja feia 12 anys que era mort: ell era fill il·legítim d'un famós metge de Valladolid, que va viure a Capellades i que hi té un carrer dedicat. Em pensava que s'havia mort perquè jo li havia trencat el cor i després vaig entendre que no. Als meus 40 anys vaig saber que el meu avi encara vivia quan va morir el meu pare, que tinc tres tiets i vuit cosins? I no coneixia ningú. Es veu que tenien por que els reclamés l'herència. Jo no hauria reclamat res però m'hauria agradat conèixer la meva família. Quan vaig saber tota aquesta història vaig entendre que el meu pare el que volia era fotre una bufetada a través meu a la família que el va repudiar.

Quin és l'artista que et sap més greu no haver conegut?

M'hauria agradat conèixer **John Lennon**, perquè era com el meu germà gran. Vaig acabar d'estudiar el batxillerat superior amb revàlida i vaig anar a treballar en una empresa de construcció durant el dia mentre estudiava per ser aparellador a la nit. Això era l'estiu del 1964 i llavors els **Beatles** passaven per un gran moment. Un dia vaig llegir en un diari unes declaracions de **Lennon** que explicava que a l'escola el putejaven i es preguntava si no veien que ell era diferent. Vaig pensar 'És el mateix que m'ha passat a mi! Que no veien que jo també era diferent?'. Jo, com **John Lennon**, també era fill únic, i el vaig agafar com a referent. Jo sentia com ell, pensava com ell, i també volia viure com ell.

Als altres Beatles sí que els vas conèixer.

Sí. Quan **George Harrison** va muntar la seva discogràfica, Dark Horse, ens va convidar una setmana a Londres. Hi va haver diversos actes, el vaig conèixer personalment i el moment més divertit va ser una nit en una festa privada. Jo estava amb Rafa Revert, de Radio Madrid, i va entrar la policia. Es bevia alcohol i **Harrison** va cridar "Policeman!", va obrir una porta que donava a un dels carrerons tan típics de Londres i va fugir corrent. Nosaltres ens vam mirar i vam marxar al darrere! Va ser una mica surrealista, i més tenint en compte que jo soc abstemi! Amb **Paul McCartney** només ens hem saludat i amb **Ringo Starr** vam tenir una breu conversa i li vaig donar el llibre que havia fet. És el mateix que va passar amb **Frank Zappa**, però el guitarrista va proposar fer una fotografia i s'hi va posar bé, fins i tot va dir que serviria per promocionar el llibre.

D'entre tots els artistes que has conegut, amb qui vas sintonitzar més?

Hi ha gent que m'ha impactat. Recordo una vegada que vaig entrevistar **Neil Diamond** a Madrid. Em va impactar perquè jo era l'últim de fer-li l'entrevista i quan em va arribar el torn, em va dir: "Etic molt cansat, necessito descansar mitja hora". Vaig pensar que perdria l'avió i que m'hauria de quedar a dormir a Madrid. Però va fer una entrevista amb una gran serenor... No és que anés amb idees preconcebudes però no m'ho esperava. També m'ho he passat molt bé amb Peter Gabriel. Un dia em va proposar sopar amb **Genesis**, hi havia **Phil Collins**, **Steve Hackett**, **Mike Rutherford**? Quan vaig arribar al restaurant em va semblar que era un ambient diferent. Després d'asseure'm, ja em van advertir: "No music, football". Es veu que els havien dit que era soci del Barça de tota la vida i volien que els parlés del Barça i de Johann Cruyff.